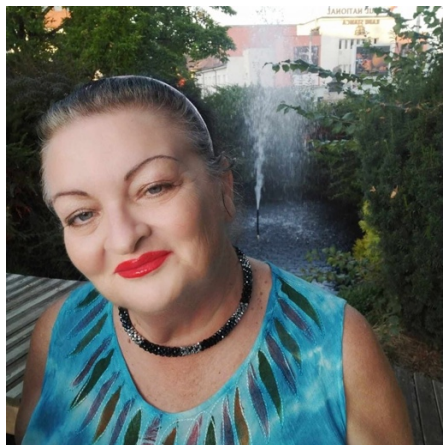

Adriana Dandu, „NOSTALGII” de Sandu Frunza -eseu, Orizonturi mureșene

Poezia n-a murit. Ea are noi forme și continuă să facă lumea mai frumoasă. Trebuie doar să ne oprim o secundă și să ne dăm seama de asta. Ungaretti explică că: ”Poezia nu poate avea decât o singură rațiune: aceea de a comunica, printr-o rigoare foarte scrupuloasă, trăsăturile sufletești ale unei ființe umane altor suflete, cu scopul ca acestea să le cunoască și dacă poetul nu este prea orgolios, pentru a le înțelege el însuși și a le cunoaște cu adevărat.”

Pășesc cu smerenie în Catedrala de cuvinte a noului volum de poezii *Nostalgii *Ed. Neuma /2024 al binecunoscutului de acum poet Sandu Frunza.

E o călătorie spre sinele poetului și, ca orice călătorie, spre sinele propriu.

„Ca un vis care trece strada

între imagine și cuvânt

Du – mă iubire....”

(Ia – mă iubire)

Iubirea este linatul ce leagă între ele poemele, fie ele dedicate Ființei Unice, femeii adorate, părinților, locurilor dragi, prietenilor, trecutului și prezentului, fiecare în parte constituind tot atâtea coloane de lumină, de care autorul își sprijină sufletul.

„Când mă săruți
Aluneci în liniștea lui Dumnezeu
În pacea de dincolo de extazul
ce ne absoarbe ca o noapte în care
stă să nască dimineța creației....”

(Sărutul)

Iubirea, ce stă la baza întemeierii tuturor celor ce sunt și se vor mai naște, iubirea- „ce mișcă soarele și celelalte stele” (Dante Alighieri – Divina comedie).

Cuvinte ce ard, cuvinte ce zboară, cuvinte ce plămădesc altare, cuvinte ce oftează și oftând „se întâmplă să nască o muzică frumoasă”, după accepțiunea lui Soren Kierkegaard despre poezie în general (și a mea, după poezia lui Sandu Frunza !!)
Pentru că da, da, da... aud aici un izvor de apă vie murmurând, aud muzica sferelor învăluindu – mă, răpindu – mă cu totul, ducându-mă cu ea dincolo de efemera clipă, spre beatitudine:

„Fericirea poartă numele tău
Ascuns în cântec de sărbătoare
purtat de copii de la o casă la alta
ca într – un ritual al renașterilor viitoare
trecând dintr – o viață în alta.

(Fericirea numită mama)

Poetul trece secvențial printr-o gamă de sentimente, și dacă *omul trăiește lumea la modul poetic „, după concluzia lui Martin Heidegger, Sandu Frunza o trăiește intensificând – o afectiv și dilatând – o liric. Poate de aceea am puternica senzație că citesc un jurnal intim, făcut public:

*sărutul este o rostire a sufletului
care a înflorit într – un trup

o întoarcere a mâinii
ce modelează lutul
este orice mângâiere
o respirație ultimă este
orice dor
care își caută menirea. *

(Murmur)

*Este *-verbul acesta mereu la timpul prezent, îl aduce în prim plan pe filosoful reflexiv, riguros și profund care, iluminat prin transcendență, dă sens golurilor existențiale, înalță o arhitectură a spațiilor sufletești, etern interogative.

Binecuvântate îi sunt „Nostalgiiile” acestui autor, în care inocența unui suflet ales reverberează din fiecare por al literei :

” Cu simplitate

Cu bucurie

Cu o anume sfială

ne amintește

de toată înțelepciunea lumii

ca un miracol ce ni se dezvăluie

doar nouă

ne atrage în lumea lui”

(Miracolul Corcodușului)

În calitate de filosof al imaginației, Gaston Bachelard a săvârșit o adevărată revoluție, „o revoluție copernicană”, pentru că a dat curs revalorizării obiectelor prin reveriile pe care le pot declanșa (și le pot declanșa pentru că... le conțin!)

Găsesc în poemele lui Sandu Frunza semnificații sacre ale locurilor, ființelor dragi, obiectelor cu care a fost în atingere și i-au impregnat mentalul, izbucnind apoi deodată

în incandescente flashuri de memorie :

„O rană mereu deschisă
în trupul meu de lumină
sângerând
cu stropi de întuneric
ce hrănesc gurile norilor
veniți la cină în taină
de cântare lină.

(Adolescenții și iubirea)

Sunt multe de spus despre *Nostalgii *, un câmp incomensurabil de trăiri” cu sufletul în palmă „,, cum ar spune poetul.

Mă retrag din lectură, cu imensa bucurie că am cunoscut prin intermediul poemelor un autor excepțional și o personalitate complexă, capabilă să își livreze sufletul, fără rest. Mulțumesc reverent distinsului poet, pentru clipa cât o eternitate ce mi-a oferit – o, prin lectura volumului dăruit!

N. B. Acest eseu se vrea un simplu exercițiu de admirație profundă pentru poezia distinsului Sandu Frunza, fără pretenția emiterii unor judecăți axiologice.

Adriana Dandu

<https://orizonturimuresene.wordpress.com/2024/11/19/nostalgii-de-sandu-frunza-eseu/>